

efter der skulde indføres i Lovforslaget en Paragraf, som væsentlig er hentet fra den norske Konkurslov. Jeg kan paa dette Punkt, som paa mange andre Punkter, i alt Væsentligt henholde mig til de Bemærkninger og Grunde, der allerede ere fremførte af den ærede Ordfører og paa enkelte andre Punkter tillige af andre ærede Medlemmer. Jeg vil nødig gjøre mig skyldig i en ligefrem Gjen-tagelse, og jeg skal derfor fatte mig saa kort som mulig ved saadanne Forslag, som forekomme mig allerede at være tilstrækkeligt belyste af den høitærede Ordfører eller af andre ærede Medlemmer. Een Ting maa jeg dog særlig fremhæve ved dette Forslag af det ærede Mindretal, og det er, at medens det ærede Mindretal mente, at denne Paragrafs Op-tagelse efter den norske Konkurslov var særlig tilraadelig paa Grund af Bestemmelserne i Lovens tredie Afsnit, saa maa jeg tværtimod sige, at saaledes som den vedkommende Paragraf i den norske Konkurslov er affattet, kunde den ikke være kommen ind i denne Lov, hvis man havde vedkjendt sig den Grundsætning, som er udtalt i vor § 162; thi den Forskjel, som § 162 gjør med Hensyn til det Erhverv, der har fundet Sted, og med Hensyn til det fremtidige Erhverv, tilfidesættes ved det ærede Medlems Forslag. § 162 gaar jo ud paa — og det er en Bestemmelse, som netop har arbejdet sig frem dels i Theorien og dels i fremmede nye Lovgivning, hvor Spørgsmaal om Eksekution i Fabrikarbejders fremtidige Lønning har spillet en stor Rolle — at Udlæg ikke kan gjøres i det, som Skyldneren maatte kunne erhverve ifølge gjensidig bebyrdende Kontrakt, der endnu ikke er fuldstændig opfyldt fra hans Side, naar det, der af ham skal ydes, er personligt Arbejde eller Tjeneste m. v. Det almindelige Synspunkt, hvorefter man skjelner mellem det Erhverv, der alt er vundet ved personlig Virksomhed, og det Erhverv, der først senere vindes paa denne Maade, er den Grund, hvorfor jeg maa anse det for urigtigt at optage en saadan Bestem-

melse som den, der er foreslaaet af det ærede Mindretal, uagtet den ganske rigtig i det Væsentlige findes i den norske Konkurslov. Det er netop Sagen, at naar Fallit er indtraadt, saa raader man over, hvad der alt er erhvervet, man inddrager fremdeles, hvad der derved tilfalder Fallenten efter de nærmere Regler, som i Dvrigt findes i Lovforslaget, navnlig §§ 1 og 3, og som ogsaa har fundet det ærede Mindretals Billigelse, men den Fordring derimod, at man uden ny Falliterklæring skal kunne inddrage, hvad den Paagjældende senere erhverver ved personlig Virksomhed, er i Principet ubegrundet og vilde ogsaa i Anvendelsen vise sig i høi Grad ueheldig; thi hvorledes kan man tro, at den Paagjældende skal kunne ville alvorlig arbejde, naar han veed, at de gamle Kreditorer skumme Bløden af Arbejdet ved at føre Dverffudet ind i Boet? Ved Forslaget under Nr. 3 anser jeg det ikke for nødvendigt at gjøre nogen Bemærkning. — Forslaget under Nr. 4 er i Virkeligheden en Svækkelse af Afkræfteliesbestemmelserne, idet man forkræver de 3 Maanedes til 8 Uger. Jeg anser ikke dette for heldigt, men her er et af de Punkter, som jeg, da jeg i det Hele vil gjøre saa faa Bænkninger som muligt, ikke skal gjøre nogen Indsigelse imod. — Forslaget under Nr. 5 kan jeg ikke tillægge nogen videre Betydning. Dets Betydning vil i alt Fald være den at stille Retten friere, og dette kan jeg efter min hele Opfattelse af den Betydning, som en saadan Lovs Udvikling gennem Domstolenes Afgjørelse maa faae, ikke have Noget at indvende imod. Jeg kan ligesaa lidt have Noget at indvende mod Forslaget under Nr. 6. Derimod er det en Selvsølge, at jeg maa modsætte mig det ærede Mindretals Forslag under Nr. 7 og det tilsvarende Forslag under Nr. 9 til §§ 24 og 25 som uforenelige med hele den Tankegang, der gaar gjenennem disse Paragrafer. Hvad det Forslag angaar, der oprindeligt var stillet af det ærede Medlem for Thisted Amts Ake Balgfreds (Schjerring), men til hvilket det ærede Medlem for Sorø Amts